

Με απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Φεβρουαρίου 2004, το Raad van State, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ MediaKabel B.V. και Commissariaat voor de Media που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1α) Πρέπει η έννοια της «τηλεοπτικής μεταδόσεως» κατά το άρθρο 1, στοιχείο α', της οδηγίας 89/552/ΕΟΚ ⁽¹⁾ να ερμηνευθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην υπάγεται στην έννοια αυτή μια «υπηρεσία της κοινωνίας των πληροφοριών», όρο τον οποίο παραθέτει το άρθρο 1, σημείο 2, της οδηγίας 98/34/ΕΚ ⁽²⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/48/ΕΚ ⁽³⁾, αλλά να υπάγονται στην έννοια αυτή οι ενδεικτικώς απαριθμούμενες στο παράρτημα V της οδηγίας 98/34/ΕΚ υπηρεσίες που δεν εμπίπτουν στο άρθρο 1, σημείο 2, της οδηγίας 98/34/ΕΚ, και ειδικότερα οι υπηρεσίες του σημείου 3, περιλαμβανομένου του «βίντεο αλά καρτ», οι οποίες επομένως δεν είναι «υπηρεσίες της κοινωνίας των πληροφοριών»;

β) Αν στο ερώτημα 1α πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση, κατά ποιον τρόπο πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της έννοιας της «τηλεοπτικής μεταδόσεως» κατά το άρθρο 1, στοιχείο α', της οδηγίας 89/552/ΕΟΚ και της επίσης περιλαμβανομένης στο άρθρο αυτό έννοιας των «υπηρεσιών επικοινωνιών που παρέχουν, με προσωπική κλήση, πληροφορίες»;

2α) Βάσει ποιων κριτηρίων πρέπει να κριθεί αν είναι υπηρεσία τηλεοπτικής μεταδόσεως ή υπηρεσία της κοινωνίας των πληροφοριών μια υπηρεσία όπως η επίμαχη, όπου σε ένα δίκτυο εκπέμπονται κωδικοποιημένες αναγγελίες των προσφερομένων ταινιών οι οποίες επελέγησαν από τον παρέχοντα την επίμαχη υπηρεσία και τις οποίες οι συνδρομητές, αντί χωριστής πληρωμής ανά ταινία και με τη βοήθεια κλειδιού που αποστέλλει κατόπιν ατομικής παραγγελίας ο παρέχων υπηρεσίες, μπορούν να αποκωδικοποιήσουν και να δουν, κατά το χρονικό διάστημα που καθορίζει ο παρέχων την υπηρεσία, η οποία έχει στοιχεία (ατομικής) υπηρεσίας της κοινωνίας των πληροφοριών και συγχρόνως στοιχεία υπηρεσίας τηλεοπτικής μεταδόσεως;

β) Πρέπει εν προκειμένω να δοθεί ιδιαίτερη σημασία στην οπτική γωνία του συνδρομητή ή στην οπτική γωνία του παρέχοντος την επίμαχη υπηρεσία; Έχει εν προκειμένω σημασία το ποιο είδος υπηρεσιών ανταγωνίζεται η επίμαχη υπηρεσία;

3) Έχει εν προκειμένω σημασία το ότι:

— από τη μια πλευρά, ο χαρακτηρισμός μιας υπηρεσίας, όπως η επίμαχη, ως «υπηρεσίας της κοινωνίας των πληροφοριών», επί της οποίας δεν έχει εφαρμογή η οδηγία 89/552/ΕΟΚ, θα μπορούσε να υπονομεύσει την αποτελεσματικότητα της οδηγίας αυτής, και ειδικότερα όταν πρόκειται για σκοπούς που αποτελούν τη βάση της εντεύθεν υποχρέωσης να αφιερωθεί στις ευρωπαϊκές παραγωγές ορισμένο ποσοστό του χρόνου εκπομπής, ενώ

— από την άλλη πλευρά, αν η οδηγία 89/552/ΕΟΚ έχει εφαρμογή, η εντεύθεν υποχρέωση να αφιερωθεί στις ευρωπαϊκές παραγωγές ορισμένο ποσοστό του χρόνου εκπομπής δεν έχει και τόσο νόημα, καθόσον οι συνδρομητές πληρώνουν ανά ταινία και μπορούν να δουν μόνον την ταινία για την οποία έχουν πληρώσει;

⁽¹⁾ ΕΕ L 298 της 17ης Οκτωβρίου 1989, σ. 23.

⁽²⁾ ΕΕ L 204 της 21ης Ιουλίου 1998, σ. 37.

⁽³⁾ ΕΕ L 217 της 5ης Αυγούστου 1998, σ. 18.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας που κατατέθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 2004.

(Υπόθεση C-90/04)

(2004/C 94/58)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Josef Christian Schiferer και Gregorio Valero Jordana, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 23 Φεβρουαρίου 2004 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αποφανθεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 1999/32/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Απριλίου 1999, σχετικά με τη μείωση της περιεκτικότητας ορισμένων υγρών καυσίμων σε θείο και για την τροποποίηση της οδηγίας 93/12/ΕΟΚ ⁽¹⁾, καθόσον παρέλειψε έως τώρα να διαβιβάσει στην Επιτροπή την έκθεση για το έτος 2001, που έπρεπε να υποβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας έως τις 30 Ιουνίου 2002.
2. να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα:

Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 1999/32/ΕΚ, τα κράτη μέλη, με βάση τα αποτελέσματα της δειγματοληψίας και της ανάλυσης, οι οποίες διενεργούνται σύμφωνα με το άρθρο 6, υποβάλλουν στην Επιτροπή έως την 30ή Ιουνίου κάθε έτους σύντομη έκθεση σχετικά με την περιεκτικότητα σε θείο των υγρών καυσίμων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας και χρησιμοποιήθηκαν εντός της επικράτειάς τους κατά το προηγούμενο ημερολογιακό έτος.

Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η Δημοκρατία της Αυστρίας έπρεπε να έχει υποβάλει την πρώτη έκθεση για το έτος 2001 έως τις 30 Ιουνίου 2002. Έως την άσκηση της προσφυγής η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν είχε συμμορφωθεί προς την υποχρέωση αυτή και, επομένως, παρέβη την υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 1999/32/ΕΚ.

⁽¹⁾ ΕΕ L 121, σ. 13.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 2004

(Υπόθεση C-91/04)

(2004/C 94/59)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους K. Banks και K. Simonsson, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 25 Φεβρουαρίου 2004 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου της Σουηδίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να διαπιστώσει ότι η Σουηδία, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις